

Ung keramiker i Poulsen-slægten - om Laura Hoff

Af Anett Wiingard

Har man kendskab til Tisvildes historie, vil man ikke være forundret over talentet hos den unge keramikker, Laura Hoff¹, hvis kreative evner har rødder langt tilbage i familiehistorien. Det er en slægt, der under navnet Poulsen kan føre sine aner et par hundrede år tilbage i Tisvilde, hvor de som håndværkere, musikere og kunstnere har sat sit aftryk på egnen.

Som yngste generation i kæden finder vi den 29-årige keramikker, der har værksted i barndomshjemmet beliggende på Væverlodden. Vejens navn trækker spor tilbage til Lauras tipoldefar; en væver, der i begyndelsen af 1800-tallet overtog et husmandssted på Tisvilde Bygade 23. Senere blev den jordlod, som hørte til det lille husmandssted, opdelt i fire strimler, og i midten af 1900-tallet blev jorden igen delt i mindre stykker til næste generation. Således er Væverlodden 3 en lille del af tipoldefarens oprindelige jordlod, og Laura er vokset op omgivet af slægtninge i alle aldre på nabogrundene.

Meget tid til at omgås familien er der nu ikke med en streng arbejdsdisciplin, hvor Laura arbejder med sine ting i faser, så hun i en periode på typisk to uger arbejder intenst med drejning af en serie efterfulgt af en to ugers periode med glasering, brænding og ikke mindst markedsføring.

Det tager sin tid at opstille og fotografere de færdige ting, så de fremstår lækkert på Instagram og Facebook.

Delikate kopper, kander og krukker

Laura Hoff's keramik er delikate, spinkle ting i douce farver. Hun lægger vægt på, at farverne supplerer hinanden, så alle ting kan mikses i de blålige, rosa, grøn- og gullige farver blandet med "pausefarver" som hvid og natur. Når man ser de kønne kopper, kander og lågkrukker, får man lyst at eje hele serien i alle de forskellige farvenuancer, der danner et farvespil fra det blå over det rosa til det lyse. For Laura er det en glæde at kunne skabe brugskeramik; det ligger til familien, at ting skal kunne bruges til noget. Når hun udstiller og sælger på et af de mange markeder, hun deltager i, bliver hun inspireret af at lytte til de folk, der besøger standen – hvordan føles fx hendes krus at have i hånden, og hvad savner de af genstande til bordet. Som perfektionist ønsker hun, at servicet på bordet er så funktionelt og æstetisk som muligt. Hun arbejder med stentøjets styrke samtidig med, at hun stræber efter et lettere udtryk og en finere godstykkelse, end man normalt forbinder med stentøj.

Ornamentdesigner

Lauras brugsgenstande til bordet og hjemmet er enkle i deres udtryksform, hun anvender dog en særlig teknik til dekoration af

blandt andet fliser, vaser og lågkrukker bestående af lag på lag af farve med silkepapir eller blade fra naturen som basis for dekorationen. ”Jeg begynder med at lave en rolig, neutral form, som er ligesom et lærred for en dekoration, og prøver at forestille mig et mønster på formen. Jeg bliver tit inspireret af motiver som f.eks. bladsilhuetter mod himlen eller den skygge, de kaster på en mur. Motivet skal være forenklet for at egne

sig til keramikken”, fortæller Laura. De dekorative former som fx et blad eller en gren klippes ud i silkepapir eller lægges direkte på det keramiske produkt. Derved får fladen en japansk inspireret, silketryksagtig form, der dog stadig har rod i det skandinaviske. Det omstændige og omhyggelige arbejde skaber et unikt udtryk, der er kendetegnet for Lauras keramik.

Ud fra motivet arbejder Laura med farver, hvor hun eksperimenterer med farver og form. Som perfektionist blander hun dem selv i sin søgen efter de rigtige nuancer på sine ting; basis er glasuropskrifter fra designuddannelsen, der er gået i arv, fordi de har vist sig at fungere godt. Resultatet er keramik med et enkelt, levende farvespil, der klæder den lyse, skandinaviske stil.

Keramik som valg

Fascinationen af leret som materiale opstod allerede i folkeskolen. Laura beretter: ”Jeg har altid haft keramik i baghovedet. Da jeg skulle i praktik i folkeskolen ville jeg have været hos en keramik, men kom i stedet hos en glaspuster. Her fandt jeg ud af, at det ikke passede til mit temperament; det var for voldsomt og for hurtigt og for varmt.” At Laura i dag er kommet tæt på glaspusteriet igen gennem sin kæreste, der arbejder som glaspuster på Bornholm, kunne hun dengang ikke vide.

I 2013 søgte Laura ind på Århus Kunstakademi. Blandt de forskellige retninger var keramikken et naturligt valg, opvokset som hun var i et hjem præget af håndværk, hvor hun allerede som lille fulgte med i farens murerarbejde. Her lærte hun at bruge sine hænder, og samtidig blev hun opmuntret til at tegne og male. ”Da jeg gik i gymnasiet, tog min far og jeg en gang om ugen ind og tegnede Croquis, og så gennemgik vi teg-

ningerne, når vi kom hjem – hvad var godt og hvad ikke. Jeg er altid blevet taget seriøst og altid blevet bakket op af mine forældre”, fortæller Laura.

Læremestrene er stadig nærværende

På sit cv kan Laura skrive Bachelor i keramisk design fra KADK på Bornholm, hvor hun søgte ind efter det første år på Århus Kunstakademi. På skolen var de studerende ambitiøse, udvalgte som de var i en gruppe, hvor kun 10 ud af 60 ansøgere gik igennem nåleøjet. På uddannelsen var der mulighed for praktik, og Laura søgte ud – til den internationalt kendte kunster, Gustavo Pérez i Mexico. Laura husker tilbage: ”Han tog virkelig sin lærermesterrolle på sig og gav mig seks fantastiske uger som assistent i sit værksted, hvor han gav mig gode råd om arbejdet og om, hvad der også er vigtigt i livet.”

Tilbage på skolen var Laura mest glad for at dekorere, optaget som hun var af organiske former. Efter endt uddannelse har hun derfor især arbejdet med drejeteknikken, og hos keramikeren Gurli Elbækgaard fik hun rig mulighed for at perfektionere drejekunsten. En rutineret pottemager, der også drejede på værkstedet, lærte hende desuden om kvantitet, tempo og rentabilitet, hvor tingene skulle være æstetiske, men også kunne betale sig økonomisk. Derfor har Laura alle sine læremestre og deres for-

skellige tilgange til keramikken med sig i tankerne, når hun arbejder med sine produkter: ”Gustavo er med mig hele tiden, og det er de alle sammen – når jeg sidder og arbejder med noget, så tænker jeg på de gode råd, de gav mig, og også på deres teknik og deres tilgang til, hvordan man skal arbejde”.

Musikalitet i generationer

At Lauras talent som keramik er umiskendeligt, gjorde de opmærksom på allerede på keramikuddannelsen på Bornholm. Hendes musiske talent er mere skjult, men guitarspillet er ikke tilfældigt; musik har været en del af familielivet lige fra slægtsfaderen, der var militær trompeter under

Englandskrigens i begyndelsen af 1800-tallet. Stamfaderen slog sig senere ned ved Tibirke Gadekær, hvor han primært ernærede sig som landsbymusiker. Barnebarnet, Carl Poulsen, havde et sjældent fint øre for musik, og da Kong Frederik den Syvende lod Asserbo Borgruin udgrave i 1849 og derfor opholdt sig på egnen under udgravningen, kom den dengang 13-årige drengs violinspil kongen for øre. Kongen tilbød den begavede dreng at sørge for hans musikalske uddannelse under musikkorpset med H.C. Lumbye som dirigent, men Carl Poulsens religiøse mor var ubøjelig; storbyen Københavns mange fristelser kunne ødelægge drengen. En beslutning, der efterlod ham til et liv i små kår på egnen, hvor han senere ernærede sig som musiker, landpostbud, skov- og landbrugsarbejder og andet forefaldende arbejde. Musikken var et bierhverv, men i høj kurs dengang, hvor der hverken var radio eller pladespillere. Lauras far beskriver således, at: ”Carl Poulsen og min oldefar, der var væver, spillede rigtig meget til baller, bl.a. i Frederiksværk. Carl holdt af at spille der, men min oldefar var ikke så meget for det, for han var meget religiøs og brød sig ikke om det, der foregik til sådan et bal; det har sikkert været rigeligt løssluppet. Så han ville jo gerne hjem, mens Carl ville spille så meget som muligt, så ud på natten, når de gik hjemad, kunne de godt gå med 100 meter imellem sig, hvor min oldefar gik forrest og hans storebror trak

den anden vej. Når Carl nåede Bækkebro ved Arresø blev han mødt af sin kone i vejgrøften, hvor hun havde postuniformen med. Så skiftede han til uniformen, og så kunne hun jo bære violinen hjem”. Grete drog tilbage til Gretely², opkaldt efter hende, mens nattens spillemand måtte gå de omkring 10 kilometer til Helsingør for at hente posten for derefter i alt slags vejr sommer som vinter at gå de 30-40 km fra hjem til hjem med tasken fuld af post.

Lauras far fortæller videre: ”Der var engang, hvor de havde spillet, hvor min oldefar fik kørelighed. Så kontrabassen, som han ellers bar på ryggen i en sele, kom op på en hestevogn, men hestene løb løbsk, og bassen faldt af og blev smadret. Så kom han hjem, satte den i krogen og sagde, at så skulle det ikke være sådan. Og det var fordi, at han jo ikke skulle spille til baller, det havde Vorherre sørget for. Efter hans død blev bassen repareret, og jeg spiller selv på den en gang imellem”.

Kunstneriske gener

Lauras barndomshjem har været præget af musiske forældre, hvor begge forældre har spillet og tegnet eller malet. Billedkunsten er som musikken gået ned gennem generationerne, og Laura er med sin far kommet som barn hos farens faster, billedhuggeren Lilli Poulsen. Laura blev inspireret af hendes liv som kunstner, men et liv som fraskilt og

med senere ansvar for at pleje sin aldrende mor fik den talentfulde billedhuggerinde til at sætte kunsten gradvist til side. Lilli Poulsen nåede dog at efterlade en række interessante værker fra 40'erne, efter hun som kun 18-årig havde vakt sensation ved Den Fries efterårsudstilling. Allerede som 16-årig var hun blevet optaget på Kunstakademiets Billedhugger-skole, dog mente hendes protegé, billedhuggeren Hugo Liisberg, ikke, "at hun kunne lære noget dér, hun gør det meget bedre selv. Hun er et Naturtalent af rene Vand".

Hugo Liisberg var kommet i Lillis barndomshjem på Tisvilde Bygade 27, hvor faren havde sin virksomhed med skomagerværksted og med salg af grøntsager. Lauras far fortæller om sin farfar: "På det tidspunkt blev mange af de små, gamle husmandssteder købt op til sommerhuse af kunstnere og videnskabsmænd fra København. Og dengang, når de tog på landet, så var det jo i maj- juni og så helt frem til, at de højere læreanstalter skulle starte igen sidst i september. Så flyttede hele familien herop, og der var meget samspil med dem og min familie og de andre lokale. De købte deres grøntsager, og de brugte de lokale håndværkere, og nogle gange spillede man også sammen om aftenen. Og det betød da også, at da min far og hans søskende havde ambitioner om at læse videre i København, så havde de forbindelser derinde af alle de

forskellige landliggende, som de kendte heroppe fra, og som kunne hjælpe dem på forskellige måder".

På farfarens værksted var der livlig trafik af landliggerne; den godmodige skomager var en god lytter, der ifølge familiens overleveringer blandt andet lagde øre til Niels Bohrs atomteori, mens skoene blev omhyggeligt repareret. De københavnske kunstmaler sørgede for at forsyne skomageren med malergrej og malertips, så han havde mulighed for at dyrke maleriet som hobby. En hobby, der er gået igen til sønnen, barnebarnet og oldebarnet, Laura.

Rejsen frem

Det kreative i kombination med håndens arbejde har Laura således fået ind fra familietraditionen, så det var et naturligt valg at vælge keramikken som et håndværk, der kombinerer det kreative med brugsgenstande. Hvad fremtiden vil bringe, ved hun naturligvis ikke, dog ønsker hun at bevæge sig henimod et kunstnerisk udtryk. Vejen til at udtrykke sig kunstnerisk går gennem at få et dybt kendskab til leret som materiale, hvor drømmen er at kunne skabe både brugsgenstande og kunstneriske værker. Laura vinder større og større anerkendelse og med sin deltagelse på censurede kunsthåndværkermarkeder som "Ovnhus Kunsthåndværkermarked" i Nykøbing Sjælland og "Kildemarked" i Tisvilde er hun

ved at slå sit navn fast blandt kollegaer og i offentligheden. Som 29-årig har hun livet foran sig og om basis fremover bliver på slægtens egn, Tisvilde, på Bornholm eller i udlandet må tiden vise. Sikkert er det, at hun fortsat vil perfektionere sit arbejde og videreudvikle sin særegne stil i sine unika-produkter til borde og hylder.

Kilder

Samtaler med Laura Hoff og hendes far, Einer Poulsen.

Klint, Rigetta: Håndværk - håndværkeren og om at leve sin drøm. Muusmann. 2018.

Trompeter Poul Olsens slægt 1782 - 1947. Til minde om familiefesten i Tisvilde. L. H. Andersens Bogtrykkeri. 1947.

Windfeld-Høeberg, Lars: Tisvilder og billedhugger - Lili Poulsen. Vejby-Tibirke Selskabet. Årbog 2014.

Referencer

¹ Laura har efternavn efter sin mor, Lise Hoff.

² Gretely, det ligger ved Tibirke Kirke, blev købt af Tibirke menighedsråd i 1998, og huset anvendes i dag til kulturarrangementer, receptioner efter kirkehandlinger mv. Det oprindelige hus blev opført i 1856, mens det nuværende blev bygget af Carl Poulsen i 1891.

Keramiksalg

Laura Hoff's keramik kan købes hos 'Den Vilde' i Tisvildeleje og hos Laura Hoff's værksted på Væverlodden 3, Tisvildeleje. Hun kan følges på Facebook og Instagram.